

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴν ἔχω κάμμειαν ἀρχήν.

Ὁ κύριος

ἀκριτῆς Δραγούμης, ὁ ὅποιος φαίνεται ὅτι ἔχει εὐγενῆ καρδιά μέσα του ἀπὸ ὅσα εἶδαν τὰ μάτια του καὶ ἄκουσαν, μούπε προχτές, ὅτι ἀφοῦ ὑπάρχουν τόσο αὐστριοὶ νόμοι γιὰ τοὺς ἐφημεριδογράφους, πρέπει ἐκεῖνοι ποὺ γράφουν νὰ βάζουν καὶ τὴν ὑπογραφή τους, ὥστε νὰ ξέρη τινὰς πρῶτον μὲ ποιὸν ἔχει νὰ κἀνῃ, καὶ δεύτερον νὰ μὴ βρῆσκῃ τὸν μπλεᾶ του ὁ ἐφημεριδογράφος γιὰ ξέναις ἐννοιαῖς. Συμφωνῶ πλήρωςτατα μὲ τὴ γνώμη του, καὶ δὲν δέχομαι, ὅπως καὶ ἄλλοτε εἶπαμε ἀνυπόγραφα γράμματα πλέον.

Ἐνα λάθος μόνον ἔκανε ὁ κ. Δραγούμης, ποὺ μοῦ εἶπε, ὅτι στῆς εὐρωπαϊκαῖς ἐφημερίδες ὑπογράφονται κείνοι ποὺ γράφουν. Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, ἀλλὰ κείνοι ποὺ ὑπογράφονται δὲν εἶναι πολῖτες, ἀλλὰ οἱ κύριοι συντάχτες τῆς ἐφημερίδας.

Στὴν Εὐρώπῃ ἐφημερίδα σὰν τὸν *Halbtag* δὲν βγαίνει κἀμμιά σατυρική, δηλαδὴ νὰ γράφῃ ἀποκλειστικῶς τὰ δίκαια καὶ τὰ πράκτονα τοῦ λαοῦ.

Ἐδῶ, ὅπως πηγαίνομε, φαίνεται ἕνα πρᾶγμα, ὅτι ὁ ἀπειλισμένος πολίτης, ὁ ἀδικημένος, ὁ παραπονεμένος, ἔστω μὲ τὸ νὰ μὴ βρῆσκῃ τὸ δίκαιόν του ποθενᾶ, γιὰ νὰ ξεθυμάνῃ καταρεύγει στῆς ἐφημερίδες.

Κατὰ δυστυχίαν ὁμοῦ, ἡ κυβέρνησις καὶ τὰ δικαστήρια, ἀντὶς νὰ προστατέψουν τὴν ἐφημεριδογραφία τὴν κτυποῦν κατακέραλα.

Δὲν σοῦ ἐπιτρέπει, λέει, ὁ νόμος νὰ ὀνομάσῃς ἕναν ἀναγνωρισμένο *trellid*, ὅτι εἶναι *trellid*, ἀφοῦ τὸν ξέρει ὅλος ὁ κόσμος πῶς εἶναι τέτοιος, καὶ σὲ καθίζουν φυλακὴ γιὰ τὴν εἶπες τὴν ἀλήθεια. Κατὰ τοὺς νόμους μας, ἂν ζούσε ὁ μακαρίτης ὁ Μπουρδούσης, καὶ τὸν ἔγραψαν ἢ ἐφημερίδες *Μπουρδούσης*, ἔπρεπε νὰ μᾶς βάνουν φυλακὴ γιὰ τὴν εἶπαμε τὸ ὄνομά του.

Καὶ ἔπειτα γιὰ κοροϊδεῖα μᾶς λέν πῶς στὴν Ἑλλάς ὑπάρχει ἐλευθεροτυπία.

Εἶναι ὡς τώρα παραπεμπένοι γιὰ τὸ κακούργοδικεῖο δύο τρεῖς ἐφημεριδογράφοι καὶ βγήκαν τὰ βουλευμάτά τους αὐταῖς τῆς μέρας γιὰ τὸ τίποτα. Οὐτε στὴ Τουρκίᾳ ἂν ζούσαμε, οὐτε στὴ Ρωσίᾳ, τέτοια δὲν θὰ παθαίναμε.

Εὐχαριστῶ τὸν Θεὸ ποὺ δὲν ἔχω κἀμμιά καταγγελία στὴν ἀρχὴ μου, ἀδὲ θὰ μὲ εἶχατε χαμένο. Δὲν μὲ μέλει ἂν μὲ βάνουν φυλακὴ, γιὰ τὴν βάναν καὶ τὸν Τρικούπη καὶ τόσοὺς ἄλλους ὑπουργοὺς, ὅσο μὲ μέλει ποῦ ἂν μὲ καθίσουν, χάριν περ

ζούστο κάμμιά φορὰ μέσα, δὲν θᾶχω κέφι νὰ σὰς γράφω, γιὰ τὴν θὰ μοῦ λείπῃ τὸ κρασί.

Ἐγκλίσις

τοῦ σιδηροδρόμου Βῶλου ὡς τὴν Λάρισα. Μεγάλῃ συγκίνησις ἐπικρατᾶ σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα καὶ τὰ Μέγαρα γιὰ τὰ ἐγκλίσινα αὐτά. Μέσα στὸν σιδηροδρομὸ μπῆκαν ὅλοι οἱ προσκαλεμένοι καὶ πῆγαν σὶα στὴ Λάρισα καὶ ἐκεῖ ἔφαγαν σ' ἕνα τραπέζι, ποὺ κοῦστισε, λέει, ἑξήντα ἑξ χιλιάδες δραχμαῖς. Μὰ καὶ τὰ ἀντερά τους νὰ ἔτρωγαν παλι τόσο δὲν θὰ κοῦστιζαν.

Γιὰ ἕνα τραπέζι, ζοδεύουν 65 χιλ. δραχ., ἐνῶ ἂν τοὺς γυρέψῃ ἕνας φτωχὸς 65 λεπτὰ δὲν τὰ δύνουν.

Ἐῶδεψαν πέντε χιλιάδες καὶ καθισαν καὶ ἕνα ἑξ καὶ ξερός τους μπροστὰ, γιὰ νὰ μᾶς κἀνουν φιγούρα, ἀντὶς νὰ μᾶς πύουν καθαρὰ πῶς ἐκλεψαν ἑξήντα χιλιάδες.

Δὲν μᾶς πειραζει, ἄς τὰ φᾶν μὲ κἀνὸν οὐλα, ὄχι ὁμοῦ καὶ νὰ θέλουν νὰ μᾶς κοροϊδεύουν μὲ παρλες. Ἀκούτε κεί ἑξήντα πέντε χιλιάδες δραχμαῖς γιὰ ἕνα τραπέζι; Τοὺς ρουφιάνιδες, σάματις νὰ ἦναι αὐτοκράτορες.

Ἦ Θεὸ τῆς Ἑλλάς, πῶς βαστάς τὰ κεραμύδια ἀξεκάρφωτα.

Ἀπ' τὴν Χαλκίδα.

Ἐδῶ ὁ καθηγητῆς τοῦ γυμνασίου μας τῆς γαλλικῆς θαρρεῖς πῶς εἶναι κἀνένας κόμης τοῦ Μιστρά, καὶ ἀπαιτᾶ ὅταν μπαίνη στὴν παράδοσι νὰ σηκώνωνται ὅλοι οἱ μαθηταὶ μὲ κἀτω τὰ κεφάλια ἂν δὲ κἀνένας κατὰ λάθος δὲν τοῦ κἀνῃ αὐτὸν τὸν τεμενᾶ, ἀφοῦ τὸν βρῆσκῃ μὲ τὰ εὐγενέστερα λόγια, ἦγουν σου — Νὰ σοῦ χέσω τὸν γονηὸ κτλ., φωνάζει καὶ τὸν ἐπιστάτη καὶ τοῦ λέει — Βάλτονε μέκια, μέκια, μέκια, τὸν κερατᾶ, μέκια εἰς τὴ φυλακὴ, τὸν μπαγασία.

Καὶ μᾶς καθίζουν μέσα σὲ μιὰ φυλακὴ σκοτεινὴ σὰν κακούργους.

Μερικοὶ μαθηταί.

Σημ. *Παληγιανθῶπορ.* Πρέπει νὰ ξέρετε, κύριοι μαθηταί, ὅτι τώρα στὴ Ρουμουνία πρόκειται νὰ γίνῃ ἕνας νόμος νὰ κἀνουν ἰδιαίτερις φυλακὰς γιὰ τοὺς μαθητάς, καὶ φαίνεται, ὁ κ. καθηγητῆς σὰς θὰ τὸ ἔμαθε καὶ θέλει ἀπὸ τώρα νὰ ἐφαρμόσῃ καὶ στὴν Ἑλλάδα τὸν ἀχρεῖν αὐτὸν νόμο. Ὅλ' ἔχῃ πολὺ μεγάλον κεφάλι, ἦγουν θὰ ἦναι γαδάρως.

Κύριε συντάχτη.

Τὴν περὶ τὴν Δευτέρᾳ συνέδρασε γὰρ νό: τι εἶ; τὸ Ἀρτά-

κειών; το πρώτον τμήμα. Μία μεθήτρια έχασε ένα πανταλόνι γυναικείο που έκεντοσε και το άναερε στην έπιμελήτρια της τάξης της, ητις άφρασε να κάνει έρευνα και έξεθράκωνε τα κοράσια και τα έψαχνε μέσα στην τάξη μπροστά σε όλαίς της μεθήτριας των άλλων τάξεων, και μάλιστα μία που είχε ύποψια περισσότερη την έκανε όπως γεννήθηκε και ως τέλος δεν βρέθηκε.

Σημ. Παληανθρώπου. Δεν φουρκίζομαι τόσο για την ακούθεια της έπιμελήτριας, όσο που δεν προσκάλεσε έμένα να ξεβρακώνω τα κορίτσα και να της έδειχνα ένα πανταλόνι, αλλά χίλια, και άφου δεν βρέθηκε σε κανένου κοριτσού τα σκέλια, το κεντημένο πανταλόνι, θά πη, πως τό έκλεψε ή ίδια έπιμελήτρια. Στέλνετε λοιπόν, κύριοι, τα κορίτσα σας στο Άρσάκειο να μαθαίνουν την ήλική της ξεβρακώσε. Αυτό θά πη, άτιμογυναικοδουλείαις. Εγώ ύποπτεύομαι, πως κάποιος δάσκαλος θά έβρισε την ήλική έπιμελήτρια να ξεβρακώνη τα κορίτσα, για να δη ποιό έχει κηλό πρζγμα στο πανταλόνι του, ήγουν χασέ. Μη χειρότερα, Θεέ μου.

Απ' την Σμύρνη.

Η δεύτερη Άνάστασι έδώ γίνεται πλέον λαμπρότερα από όλαίς τας έκκλησίας μας εις τον άγιον Ιωάννην, εις την συνεικιαν Σχολιάδικαι. Λοιπόν εγώ με μερικούς φίλους μου θέλησα να παρευρεθώ την ώραν ταύτην εις την πανηγυριν. (Ποίος σου είπε να πρξς;)

Αλλά έρώτησε μας σε παρακαλώ, (ώραία μα τον Θεο, να σηκωθώ τώρα γ' από την Αθήνα να έρθω στη Σμύρνη για να σε ρωτήσω. Αμ τον ναυλο ποιός θά τον πληρώση;), τί ύποφέραμε ως που να πάμε, μόνον που δεν μας εύγαναν τα μάτια.

Σε όλους τους σημαντικότερους δρόμους, Τράσσα, Βελανίτσα και συνοικίαν άγιου Ιωάννου όλα τα παραθυρα των οικιών ήταν πλήρη από άξιοτίμους κυρίας και δεσποινίδες, αι όποιαί βροχηδόν (ού, ού, άρχισαμε τα έλληνικά καιδέν θά καταλαβινόμαστε) και έρριπτον τράκας εις τους διαβάτας ουδενός έξαιρουμένου, πολλωνών έκαψαν τα ρούχα και καπέλλα και έμου δε του ίδιου μου έψησαν μίαν μικράν ένθύμιον με μίαν τρούπαν εις το καπέλλον μου. Σε παρακαλούμεν λοιπόν να της δώσης ένα μικρόν χεράκι, για να μη τό ξανακάνουν και του χρόνου.

Οι παθόντες.

Σημ. Παληανθρώπου. Βρέ, ή γυναίκες βαζουν γνώσι ποτέ; Επειτα μου λες να της πω να μην τό ξανακάνουν και του χρόνου. Ηάησις στην άγκινάρα. Και που θά τό θυμηθούν κείνες; Και σείς, κυρίαίς Σμυρνιαίς, και μόν έχετε τό όνομα, ότι είστε τριλλογυναίκες, αλλά όχιν όμως να χαλζεν και τον καπέλλον και τον σουρτουκον ένους έκαστον πολίτην. Αύτα, κυρίαίς μου, είναι της τριπής πράγματα, και σε παρακαλούμεν να μην τό ξανακάνετε, διότιν θά σες περάνωμεν στον Παληανθρώπου, με πολλά ντ μάλιστα. Και μικρόν πρζγμα τον θεωρείτεν, κύριοι, εκεί που περπατάτεν να σες χαλζουν τον καπέλλον;

Αμ τί περιμένετε από γυναίκες, που κάνουν γούστο να σου χαλούν τον καπέλλον. Του διαόλου της γυναίκες τί μας ακρώουν. Ως και τον καπέλλον μας τον χαλούν.

Εγώ

είμαι ένας φτωχός έργάτης φρκαγορράτης και δούλευα προς 2,50 την μέρα σ' ένα κατάρστημα, από τό όποιο ό Δημ. Πέρχαρης με ξελόγισε και με πήρε τώρα την Λαμπρή που είχε της φρούγιαίς και πολλή δουλειά και με άμόλυσε στην 11 Απριλίου και μου πλήρωσε 13 δρ. και 50 λεπτά και μου καταχράστηκε φτωχόν άνθρωπον 6 και 50.

Ο άδικηθείς έργάτης.

Σημ. Παληανθρώπου. Έτσι είναι; Τόν μασκαρά, να τον περάσωμε και αυτόν στον Παληανθρώπου για να τό μάθουν και οι άλλοι έργάταις και έχουν τον νου τους να μη την πάθουν σαν και σένα. Δύριο λοιπόν τον περνούμε. για να πάη κι' αυτός μαζί με τους περασμένους.

Κύριε Συντάκτη.

Εγώ δάνεισα στο Μ. Κυδωνάκη κρητικό στο 1882 δρ. 52 και της έώδεψε ενώ της είχα δώσει να μου της φυλάξη. Του γυρεψα της προάλλαις και μουδωσε μια δραχμή και μουδανε στο λογαριασμό μας τριάντα, (αυτό τόκάνε για να ξεφλήσετε μια ώρα άρχιτερα), και όταν πήγα ύστερα από λίγαις μέραις να με πληρώση και μίχε γραμμένα 19 δρ. γιατί ήθελε να μου περάση την δεκάρα για ένδεκάρα και μ' έβρισε και μ' έδειρε και μ' έδιώξε. Ωτε αντί για παράδες πήρα ζυλικαις και έρωγα.

Ο άδικηθείς.

Σημ. Παληανθρώπου. Όχι άδερφέ, έχεις άδικο, αν σέδερε δεν τόκάνε από κακό σκοπό, σ' άδωκε τον τόκο των χρημάτων σου, και συ τώρα για τό εύχαριστώ έχεις και μουτρα να τον βάνης και στον τύπο; Κότταζε να μη περάσης από τό μαγαζί του, γιατί τώρα κατά την φούρα που θά σου έχη, θά σου δώση και τό επιτόκιον. Κύριος οίδε με τί μαναβέλλα.

Από τα Μέγαρα,

για τον έγγιέλο Μαρκήσιο Μπιουτ Στοιάρη και καί άλλα. Έχε ύπομονή, βρέ άδερφέ Παληανθρώπε, γιατί κι' εγώ τέτοιος είμαι πάνω κάτω. Ξέρεις εγώ τα παράξενά δεν τα βατώ και κάμε μου τη χάρη να μ' άκούσης λιγάκι.

Γνωρίζεις και συ τό πανηγύρι της Τρίτης της Λαμπράς στον τόπο μας, στα Μέγαρα ήγουν; γιατί και ή άφεντιά σου ήρθε; πέσει και κατά πως έγραψες στο παληρόφυλλό σου δεν εύχαριστήθηκες με τό πως να μην ήγες να φρξ; και πηξ;!!... και τόσα άλλα όπου δεν σ' άρέσανε!!... έδώ ταίριαζει — μουντζουράνη ή γούφισα...

Καλά κάμες και δεν μας έγινες φόρτωμα και φέτος γιατί δεν θά την περνούσης καλά...

Ξέρεις έμεις αυτό τό πανηγύρι τό είχαμε για λόγου μας, να γλεντάμε συνατοί μας όπως ξέρομε... αλλά μα; τό χάλασε δω και κάμποσα χρόνια τό κληρηαριό της Αθήνας, — που να... ω (ρχιάστο συ όπως θέλη) τον φίλο σου τον Κορομηλά και τον Καμπουρογλον, όπου μξ άνοιξαν τό γαϊδουροπάζαρο τούτο, και μα; κουβαλιόνται ένα σωρό μασκαράδες — και με συχωρείς — κάθε χρόνο και ύστερα παραπονιούνται.

— Ούφ! τί παληόσπητα είναι αυτά... τί παληοδρόμοι — δεν υπάρχουν ξενοδοχεία, ζαχαροπλαστεία, λαντώ, αλλά γαϊδούρια... και τόσα άλλα...

Βρέ σωστοί παληανθρώποι! Θαυματουργοί θά γίνωμε μείς για δω ώραίς που βσκατεί τό πανηγύρι μας να φτιάσωμε Παρσι και Βενετία τα Μέγαρα;

Να! καθε άνθρωπος, και μάλιστα Ρωμηός, πρέπει να καταλαβαίνη ότι τα Μέγαρα είναι όπως αι περισσότεραις έπρχαις της Ελλάδας... με τα παληόσπητα — με τα παληοσοκκια τους — με τα γαδούρια τους και με όλα τους, τα χρειάζόμενα.

Επειτα σαν τί άλλόκοτες φορεσαις και έθιμα και καλοναίς — μουτρα με άλλους λόγους — βλέπετε και κάνετε πως ξεπαζεσθε, διαόλου περιηγητάδες σε με τό Κουρουπι και σε με τον Άγιάννη τον Ρέντη, όπως έκαμε πως ξεπάστη και ό Ραμπαγας φέτος...

Άλλο όμως ήθελα να σου πω, κι' άλλα έγραψα ξέρεις είμαι λίγο μαγνούν (αν ξέρεις άράπικα) να τί ήθελα να σου πω, κατά πως διαβασα στο Ραμπαγιά.

Γράφει δηλαδή, ότι ένας κάποιος Έγγλέζος Μαρκήσιος Μπιουτ Στοιάρη, τρισεκατομμυριοσύχος, που έχει κάθε χρόνο εισόδημα 18 εκατομμύρια, τόσο λέει έμεινε θαμπαμένος από την άμορφιά και από ταίς χάραις μιας μεγαριτοπούλας (και άληθινά ώραίς... καυμένη), όπου της έχαρισε ένα βαρύτιμο διαμαντένιο δαχτυλίδι.

Τό ότι της έχαρισε είναι άλήθεια... αλλά ξέρεις τί δαχτυλίδι ήταν;... ξ! ξ! ξ! κάλπικο... από μπροσζό γυασλισμένο με ένα κομμάτι γυαλι άσπρο για διαμάντι. — και άξίζει σαν πόσο λές;... ίσα με όχτώ δεκάρες...

— Μωρέ για σου έλαμπρότατε, Μαρκήσιε, χιλιοσκατομμύριου κι' άκόμα Έγγλέζο Μπιουτ Στοιάρη — Μουτ... πως σε λένε.

Και δεν λυπήθη; τό βιο σου να φαγής τόση γενναϊόδαρος σε τέτοιο πριλαντένιο κορίτσι!!... νομίζεις ότι ξεπάστη τό άληθινό του το πριλάντι με τό καλπικό σου τό διαμάντι; Magnun Δ. Κ. Π.

Κύριε συντάκτη.

Προχτές που περνούσα από τον δρόμο του Θεμιστοκλέους και διάβαζα ένα χαρτί ξάρνα σουροκουβαλιόστηκα όταν σηκώθηκα έλεεινός, είδα πως είχαν καταμωσή; στο δρόμο ένα πατερό για να μη περνούη ζωα και άνθρωποι, ένεκα, λέει; της ασθενείας του δικαιοδίου Ταμπακοπούλου. Πάρα κάτω θταν πήγα βρήκα και άλλου, όμοιοπαθείς και συνεπαρηγοριούμαστε. Τί καταστάσις είναι αυτή;

Α. Τρεμούλης.

Σημ. Παληανθρώπου. Ο νόμος προστατεύει την ζωή των ανθρώπων, και έχει τό δικαίωμα κάθε πολίτης, εν καιρῷ επικίνδυνης ασθενείας, να γυρέψη την προστασία της άστυνομίας; όταν οι γιατροί διατάζουν πως τον άρρωστο μπορεί να τον ένοχλήση ή διατάραξις, τότε μπορεί να θεθούν φρουροί και να εμποδίζον τας άμαξας και κεινούς που γχαρίζουν; δεν λέει όμως ο νόμος, πως χάριν ένους άρρωστου πρέπει να παραμποδίζεται και ή συγκοινωνία της πολιτείας με πατερά, ήγουν εισέη ή παλούκια, που για έναν άρρωστο μπορεί να σκοτωθούν δεκα μη άρρωστοί.

Στην Εύρωπη σιό δρόμο που είναι άρρωστος ρίχνουν άχυρα για να μη κάνουν κρότο ή άμαξες, δεν βάζουν όμως και πατερά για να κατασκευάσεται ο κόσμος. Τόσον καιρό πεθίναμε ήσυχα και χωρίς πατερά, τώρα εξευγενιστήκαμε τόσο πολύ, ώστε να θέλωμε να κανώμε ως; και στην ασθενεία μας αυτή φηγούρα. Περιττά τα άλλα.

Κάποιος

φίλος από μια φυλακή μξς γράφει να τυπώσωμε όσα γράμματα μας έστειλαν ως τώρα οι φυλακωμένοι, χωρίς να ξερη φαίνεται, πως υπάρχουν ένα μιλλιοσύνι των άλλων πολιτών. Επί τέλους δεν θά μεταβάλωμε τον Παληανθρώπο και σε εφημερίδα των φυλακωμένων.

Άρκετά γράψαμε ως τώρα και με μεγάλη ζημία μας για τους φυλακωμένους, στο έζη; είναι πάψις άνάπαφς τίποτα δεν δημοσιεύεται.

Απ' την Αίγινα

και στον Μητροπολιτικόν. Τραγοπαζ τό άνάγνωσμα και δεν συμμαζεύεται. Κύριε, έδώ στο χωριό μας Μεσαγρό έχομε ένα παπα Νικόλα Βελωτά, που δεν είναι παπάς, αλλά μουλάρι. Τόν φωνάζομε να έρθη να βαφτίση τα παιδια μας και αυτός πάει και ψαρεύει με την δυναμίτιδα; προχτές τον προσκαλέσαμε να μεταλάβη ένα που ψυχομαχούσε και μξς άπαντξ ότι έχει τραχανά άπλωμένο. Της προάλλαις, ένφ λειτουργούσε, είδε από τό παραθυράκι του ίεροϋ ένα τραγώνι, πετξ τα ίερα και λέει στους ψαλτάδες, = Πάφτε μια στιγμή και θυμηθήτε που μινέσκομε. Και βγαίνει όζω και πάει σπή;ί του που εί και κεί κοντά και πέρνε τό ντουφεκι, σκοτώνει τό τραγώνι και γούρσε ύστερα και τελείωσε την λειτουργία. Τόν προσκαλούμε να στεφανώση και μξς στέλνει στο διόλο και μξς λέει: = Όταν μου... και μένα τότε θάρθω, και όταν του πούμε τίποτα μξς βρίζει Χριστού; και Παναγιαίς, βλαστήμιαίς που άνατριχιάζει τό κορμι του άνθρωπου να της άκούη. Τόν δε πατέρα του και την μητέρα του τους έχει σαπίσει στο ζύλο, και έβανε μια φορά ως; και τό μαχαίρι στο λαιμό του πατέρα του, και ως; έα τούτου του έγινε και καταγγελία, και μια φορά δοκίμασε να τους βάνη φωτιά στο σπή;ι να τους ψήση ζωντανούς. Είναι και άλλα πολλά που άργάτερα σου τα γράφομε.

Γαστρογόγορον. Είναι δε και παλληκαρι και που κουτούμε να του πούμε λόγο, τραμπούκος πρώτος; φαντάσου που τραβξ και μαχαίρι, ένα κοτζάμ λαζο άπάνω σου.

Όλο τό χωριό ύπογαμμένο με χέρια και με ποδάκια, ούτε των συγγενών και έξαιρουμένων.

Σημ. Παληανθρώπου. Η άγρία Σύνοδος, θερρά πώς έναν τέτοιον κερατόπαπα άσχημα κάνει που δεν τον φτιάξει δεσποτή για να κοψη και σράξη όλη αυτή την ίδια άγρία Σύνοδο για τό εύχαριστώ. Άκούς παπά; να θέλη να σράξη τον πατέρα του; Σώσε Παναγία μου. Δεν τόχη τίποτα τό θηριον αυτό να σηκωθη να έρθη από την Αίγινα και να ξεκοιλιάση και μένα με τον λαζο του. Σώσε, Παναγία μου.

Βρέ άτιμόπαπα; και μαγαρίζω και τό όνομα της άτιμίας; διότι συ είσαι άνώτερος και της άτιμίας και πάσης κακουργίας, φτού στα γένεια σου, φαυλεπίφαυλε, για παπάς κανείς συ ή για μπόγιας όπως και ήταις;

Βρέ.

που να σου πάη ό διαόλος, τον πατέρα, γιατί δεν μιλξς εκεινού του γαδάρου του ύπουργού της άνεκπαιδευτου παιδείας, να συμμαζέψη αυτόν τον δάσκαλο του δημοτικού που μάς έχει έδώ στον Περαία, που είναι από την Κούλουρη και βαζει τα παιδια και χορεύουν τό κουελάκι, και τα βάζει και περνουν βιβλία κάθε μέρα, τον μακαρά, τό γαϊδούρι (μ' αυταις της βρισιαις τον τιμάτε πάρα πολύ πέστε τον κτήνος, να καταλάβη την άξια του), και κάει εργολαβία, (αυτό δεν είναι έγκλημα) και ξενοχτξ στη πλατεία της Κούλουρης, όπου έχει συνεντεύξεις με της Κουλουριώτισσαις. (Και αυτό τό κάνει χάριν πατριωτισμού), και τα πηγαίνει τα παιδια δω και κει σαν να ήναι περιηγηται, και τα λέει μάλιστα να πηγαίνουσε λεπτά για να πάρουν ένα άρνι, και μάς και πηγαίνουεν τα παιδια λεπτά και μαζεψε ως τώρα 100 δραχ. και όταν τον ρωτούν = Πότε, δάσκαλε, θά φάμε τό άρνι; Τά άπαντξ σαν ξεχασημένος τάγα = Αμ που φτάνωμεν τοςάδ άλεπούλια, ρέρτε κι' άλλα να άποσωθη τό πσόν. Γι' αυτό λοιπόν τό γαδούρι, δεν γράφεις τίποτα και να με συχωρξ αν σε βρίζω γιατί είμαι θυμωμένος και με παρξ πηξ ή φούρα.

Ένας πατήρ.

Σημ. Παληανθρώπου. Αυτός, κύριέ μου, είναι ό δάσκαλος που διδασκε και νόμο δεν κρητό;τε. Ως προς τον ύπουργό, θά τα διαβάση αυτά, θά γελάση, θά φουμάξη τό άφορολόγητο ταιγάρο του, — γιατί οι ύπουργοί έχουν του λαθρεμπορίου — και θά πη = Αυτά είναι άστεία, τα γράφει έτσι ό Παληανθρώπος για να γεμίση τό φύλλο. Άειντε λοιπόν τώρα συ και φώναζε όσο θέλεις.

Απ' την Σύρα.

Πρωτότυπος έρωτική έπιστολή εύρεθείσα εις τον δρόμο της όδοϋ της Σύρας και σταλθείσα από την ίδια που τό έλαβε. Για να πάρουν λοιπόν γάρμπο μερικοί πως να γράφουν τα έρωτικά τους γράμματα, τυπώνωμε από τό πολλά μερικά. Και να πως αρχίζει.

Τρισεπέαστος και άξιωσησασμία δεσποινίς.

Άφφισι στειγμίν οιδώντα έμάς καθοδών την καρδοϊαν μου παλουσις χροδέν ισθάνθην ισθιματόν διαμφοταϊρους κτλ.

Σημ. Παληανθρώπου. Βρέ γαϊδούρι συριανό, συ που μου γράφεις σε δυό κόλλαις τόσαις άνησιαίς, μξς και νομίζεις, ότι ή σατυρική εφημερίδα είναι όργανο κάθε ένους μεθυσμένου και για να γράφη τας άνοησας του; Δεν ήξεύρεις, ζών, ότι ίσα ίσα ή σατυρική δημοσιογραφία είναι σπουδαιότερη; Δεν εκέκρήθηκες, γαϊδούρι Συριανό, ότι με όσαις άνοησιαίς μου γράφεις για μια ψεύτικη έρωτική έπιστολή, ότι, αν ήμουν άνόητος κ' εγώ σαν και σένα, ήγουν τέρας βλακίας, όπως είσαι συ, αν την τυπώναι; Δεν σκέπτεσαι, βρέ γαδούρι, ότι, αν καθώμαι και γράφω τας άνοησας σου αυταις που έχεις την άδιαντροπιά να μου γράφης, ότι θά γεμίσω τό φύλλο μου; Κούτσουρο Συριανό, άει στα Χρούσα να βοσκήσης.

Σπουδαία ειδοποίησις.

Κύων κυνηγετικῷ; όνόματι Τώμη, χρώματος λευκού, φεξ

των ἐν τῷ μέσῳ τῆς ραχέως ἐλλειψοειδῆ στίγματα, περιφρειαίας ὑποδιαμέτρου, χρώματος καστανοῦ. Τὰ ὦτα εἰς τὸ πρόσωπον ἐπίσης καστανιά καὶ ἐκτριχωμένα ἐξ ἀσθενείας, ἀνήκων τῷ ἀρχηγῷ τοῦ πυροβολικοῦ κ. Πεπεζῆ, καλεῖται νὰ τὸν φέρῃ ὁ κλέψας, ἄλλως θὰ τιμωρηθῇ.

Σημ. Παλιανθρώπου. Τώρα ποῦ τὸ ψόφησαν; Ἄλλὰ δὲν μᾶς πειράζει, ἄς τὸν φέρουν καὶ ψόφιο νὰ τὸν θάψωμε, νὰ ἔχωμε τὸ ἐλάχιστον τὴν συνειδησί μᾶς ἀναπαυμένη, ὅτι ἐκτελέσαμε τὸ καθήκον μᾶς. Πρέπει καὶ θὰ ἦναι σκυλιὰ ἐκεῖνοι ποῦ κλέψαν τὸ σκυλί τοῦ καλοῦ μᾶς ἀρχηγῷ καὶ δὲν τὸ φέρουν. Αὐτὰ δὲν εἶναι πλέον χωρατὰ. Ἄν δὲν τὸ φέρετε θὰ τιμωρηθῇ ὅλο τὸ πυροβολικὸ καὶ ἰδίως ἐκεῖνος ποῦ τὸ ἔκλεψε, καὶ ἄς μὴν τὸν ξέρωμε ποῖος εἶναι. Θὰ πᾶμε κατὰ ὑποψίαν, καὶ ὅποιον πιάσωμε, μέσα. Δὲν ἔχει ἄλλο.

Ἡ ποτέλεσμα βροχῆς.

Πρὸς

τὸ κόνιον κόνιτιον Φρόσω ποῦ κατοικᾷς κει κοντὰ στοὺς ἁγίους Ἀποστόλους.

Δὲν εἶναι, φίλη μου, καὶ ἄς μὴ σὲ γνωρίζω, χωρατὰ αὐτὰ ποῦ κάνεις, ἤγουν σου νὰ πετᾷς πετραδάκια στοὺς ἀνθρώπους ποῦ περνοῦν γιὰ νὰ κάνης γούστο. Νὰ, προχτὲς ἐπῆγες νὰ βγάνης ἐνοὺς στρατιώτη τὸ μάτι. Χωρατὰ εἶναι αὐτὰ νὰ βγάλης τὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων;

Μοῦ εἶπαν μάλιστα νὰ βάνω καὶ τὸ παράνομό σου, ὅτι λέγεσαι Μουρίκη, ἀλλὰ τέτοια πράγματα ἐγὼ δὲν τὰ τυπώνω. Ἄ, ὅξω ἀπὸ παράνομα κοριτσῷ, δὲν τυπώνεται, παρὰ μονάχα ὅταν πρόκηται νὰ βάνη γινῶ. Τώρα ξέρω πῶς τὸ βραδυ θὰ φᾶς καμπόσας ἐπιπλήξεις ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς σου, ἀλλὰ τί νὰ σοῦ κάνω γῶ; Ἐγὼ φταίω; Ἐγὼ γράφω ὅ,τι μοῦ λέν, ὑπεύθυνος δὲν εἶμαι καὶ οὔτε σὲ εἶδα, οὔτε σὲ ξέρω στὰ μάτια μου, ἔτσι μοῦ παραπονεύτηκαν καὶ ἔτσι γράφω καὶ μὴ πρὸς κακοφηνισμόν σου. Ἄσε, καυμένη τώρα, καὶ δὲν εἶναι χωρατὰ αὐτὰ νὰ στραβώσης τὸν κόσμον. Ἄν ἐξακολουθήσης αὐτὰ τὰ ἀστεῖα θὰ πῶ νὰ σὲ βάνουν καὶ σένα στὸν Παλιανθρώπο, γιὰ νὰ σὲ μάθῃ ὅπως ὁ κόσμος, ὅτι εἶσαι τρελλοκόριτσο.

Κάστρον

Ἄνδρου. Ἐδῶ ἔχομε ἕνα ὑπεροίτηρχο ὀνομαζόμενον Μιχάλη Διβάνιον ποῦ φορᾷ μιὰ στολή λιγδιασμένη, (αὐτὸ τὸ κάνει

χάριν οἰκονομίας), καὶ βρίζει τὸν κόσμον, μασκαράδες, ψωμοζῆτες, χαμαλίδες, ἐνῷ αὐτὸς εἶναι χειρότερος. Πές του νὰ συμμυζουτῇ γιὰτί θὰ πᾶμε καὶ δικαστικῶς, καὶ ἐνώπιον μαρτύρων δέκα καὶ πλέον, καὶ πές του ὅτι βρίσκεται στὴν Ἄντρο ποῦ πολλή μπογιὰ δὲν περνᾷ καὶ μάλιστα μεκουρελιάρικα καὶ λιγδιασμένα ρούχα. Ἄνδριώτες.

Σημ. Παλιανθρώπου. Κύριε Διβάνιε, θαρρῶ πῶς αὐτὸ τὸ λιβανιστήριον ποῦ σοῦ δίνουσι οἱ Ἄνδριώτες δὲν σοῦ χρειάζεται περισσότερο, ὥστε εἶναι περιττὸ νὰ σοῦ προσθέσω κ' ἐγὼ τίποτα. Ἄφου ἔχουν νὰ κάνουν μετὰ τὴν ἀρχαιολογικὴ στολή σου ἄλλαξέ την, ἀδερφέ, καὶ πᾶψε νὰ βρίζης τὸν κόσμον.

Τὸ πολὺ πολὺ, ἂν τοὺς βρίζης, λέγε τοὺς μαγκούφιδες, ἀλλὰ Κοσσονάκο, ὄχι ὁμως καὶ κυρελιάριδες, ἀφου εἶσαι οὐ κυρέλης καὶ τὰ λοιπὰ αὐτὰ εἶναι τῆς ντροπῆς, καὶ κῦτταξε κάμμια μέρα μὴ χάσης τὴν κορόνα σου καὶ τὸ σπαθί. Μήπως θαρρεῖς, ὅτι οἱ Ἄνδριώτες εἶναι καλοὶ σὰν τῆς Ἄνδριώτισσας τῆς δούλες; Εἶσαι πολὺ ἀπατημένος. Πολλὰ σοῦ γραφα ἀλλὰ ἄς ἦναι σὲ παρὰ πῆρε ἢ πέννα, ἐνῷ δὲν ἀξίζει τὸν κόπο, νὰ γράφῃ τινὰς γιὰ ἕναν λιγδιασμένο ἀξιωματικὸ σὰν καὶ σένα. Ἄν σὲ μάθουν οἱ ζητιᾶνοι τῆς Ἀθήνας πῶς ἔχεις τέτοια ἀρχαιολογικὰ ρούχα, θὰ ἔθουν αὐτοῦ νὰ σοῦ τὰ κάνουν ἀβάνταξ πῆλια. ἄχρῳ Η'

Ὁ κεραυνὸς ποῦ ἔπεσε στὸν πύργον τοῦ σιδηροδρόμου μέσα στοὺς ποτήρι τοῦ γιατροῦ Σηλιχίδου.

Ἐχάθηκε

πρὸ ἡμερῶν ἀπὸ τὸν ἅγιον Φωνσιαντίνον ὡς τῆς Βάθειας τὸ ποτάμι ἕνας αταμὸς γευστὸς τοῦ λαμοῦ κομποστόκος. Ὅποιος χριστιανὸς τὸν βρῆκε ἄς τὸ φέρῃ νὰ λάβῃ ἀμοιβὴ διπλάσια τῆς ἀξίας του, εἰὼτι εἶναι οἰκογενειακὸ ἐλδιόμημα.

Βροχῆς καμώματα

Στὸ πρακτορεῖον

τῶν ἐφημερίδων πουλιεῖται γιὰτὶ μετὰ τὴν οὐκ καὶ σώματα τοῦ πρώτου ἔτους τοῦ Παλιανθρώπου.